

DOVOLENÁ V ŘECKU

Čtvrtek, 3. července 2008

Zrovna jsem se vrátila z "Dovolené s pětí Tibeťany" z řecké Pargy. Na pokoji jsem bydlela s paní Marouškovou, šupholkou o 10 let starší než já a má je prosím přesvědčte. Poslední den před odletem se nás sluníček zalelo a tak zalezlo za mrakem, která se ne a ne rozfoukat. A tak po snídani, místo k vodě, jsme zůstali doma.

Někdo seděl na balkoně a šel, já si zalezla do pelechu a dospávala. No a Maruška se jala ne zrovna balit, ale tak nějak schraňovat věci na hromádky. Když jsem se asi po hodině probudila a vidím její ušlechtilou šinnost, tak jsem ji pochválila, jaká je šikulka, jenže Maruška prohlásila: "Človče, nemáš najít mobil, vylez prozvoň má". Zašla jsem se smát, protože jsme každou chvíli něco hledaly, asi je to věkem. Svůj mobil jsem měla toaletním stolku vedle dveří na balkon a tak jsem vylezla a vytočila Maruščinu šíslo - no, a nic. Musím podotknout, dopoledne jsme obvykle chodily k bazénu u sousedního penzionu, na který jsme přes zahradu viděly. A jak tak stojím u balkonových dveří, slyším nějakou melodii právě odněkud od bazénu.... Tak hned na Marušku, pojď sem a poslouchej, není to tvoje vyzvánění? Chvilí poslouchala a pak prohlásila: je to moje, probíhá kde se tam vzal? Mála na sobě uvázaný jenom šarong, pod ním nic, ale suverenně tak vypálila z pokoje. Poškej na mě, švu za ní, na sobě taky jen šarong, ve chvatu jsem na sebe narvala aspoň plavkové kalhotky, popadla peněženku a cigára a mastila za ní. Když jsme k bazénu chodily, tak jsem rázovala vepředu a za mnou se Maruška táhla - jak se šiká, jako "thér z bečky". Tentokrát rázovala Maruška, a za ní jsem letěla já... (tohle je prý tamější Zdenin ctitel...) Když jsme přifrčely k bazénu, u baru byla jen manželka majitele; a tak ji povídáme: telefon, mobil. Koukala na nás vyděšeně, co chceme? Nu, obvykle jsem měla na papíru připravenou řeckou větu a ona mě ušila výslovností nezbylo nic jiného, než znovu Marušku prozvonic. Tentokrát se mobil ozval na regálu s pitím; paní se zasmála a podala nám ho. Maruška byla štěstím celá bez sebe - loni taky v Řecku ztratila mobil, ale tenkrát se nenašel. Tak a za odměnu si sedneme a dáme si frapíčko, ješ tam ten mobil věra zapomněla, šsi, jinak bych ji na to frapé nedostala. Jak tak sedíme a popíjíme, přišel majitel a když uviděl na stole dva mobily, zasmál se a šekl á mobil, a Maruška, která většinou komunikovala anglicky, s přetvářkou úsměvem na tváři a rukama složenýma na prsou vyhrkla: "efcharisto", což je řecky díky. Ve finále, než frapé dopily, se nás tam sešlo celkem pět a tak jsme si na rozloučenou s Řeckem dali ještě všichni panáka, někdo METAXU, někdo OUZO, a ruky podáním se rozloučili s majitelem - s přislíbem, že se za nějaký čas vrátíme. Na dotaz, kdy odletáme, už zase slyšel jen anglicky "tumorou". Zdena P.